

EL SUICIDA FRUSTRAT

Quan En Jeroni Cometes s'adonà que estava completament arruïnat, sense feina i sense esperances de refer-se, decidí de posar fi a la seva vida. Era un xicot taciturn, i tot sovint li venien idees d'aquestes.

Se n'anà cap a la tauleta de nit, en tragué un revòlver, se l'aplicà al pols i disparà —més ben dit: no disparà perquè la càrrega era passada i el revòlver rovellat. En Cometes somrigué benèvol amb ell mateix. Donà un cop d'ull a la cambra i no aconseguí veure-hi res gaire útil per als seus propòsits. Ah, sí: el ganxo del sostre, d'on, en altres temps, penjava un llum magnífic. Va buscar una cordeta hi va fer un llaç escorredor i hi passà el sap. La lligà al ganxo i féu el clàssic bot, ben fort, per estrangular-se. Però la corda es va trencar abans d'hora. Ho tornà a provar amb una corda més forta: aleshores seguí el ganxo amb un tros de l'enguixat del sostre.

La decisió era ferma: volia morir de totes passades, en Cometes. Vivia en un cinquè pis. En aquell moment tenia la finestra oberta i la buidor l'atregué com la mel les mosques. S'hi abocà: «una caiguda ràpida, un xoc brusc a terra; seré mort de seguida»—pensà. I tanta fúria no li serví sinó per a anar a parar damunt la vela del balcó del quart, que sortia més que les altres. Els bombers anaren a treure-l'en.

Després provà d'ofegar-se a mar. Algú que ho veié va córrer a salvar-lo quan encara no havia engolit ni una gota d'aigua. «Sempre n'hi ha que cobegen medalles de salvament»—digue per ell mateix. I va permetre, dòcil, que el tornessin a terra.

I no es vencia: com a últim recurs pensà en el verí. En Cometes entrà en una farmàcia, la primera que li vingué al pas, i demanà «alguna cosa per a matar un gat malalt que tenia». El farmacèutic li vengué una ampolleta plena d'un líquid groc i espès. Ell se la ficà a la butxaca i se n'anà cap a casa cregut de portar la prova definitiva. Es begué el líquid i esperà la mort. I la mort no venia perquè l'apotecari, que es malfià, no li posà altra cosa que una purga.

—Decididament, la mort no em vol! Hauré de resignar-me a viure pobre i desgraciat!—remugava contemplant el desordre de la seva cambra, tot ficant-se al llit.

Llavors van trucar a la porta. Era el repartidor, que li portava un telegrama. En Cometes el desclogué pressós i llegí: «A Jeroni Cometes—El seu oncle Gustau ha mort a Bombai—El hereu de deu milions.»

—Deu milions!...—cridà amb joia. I mentrestant es tornava pàl·lid.

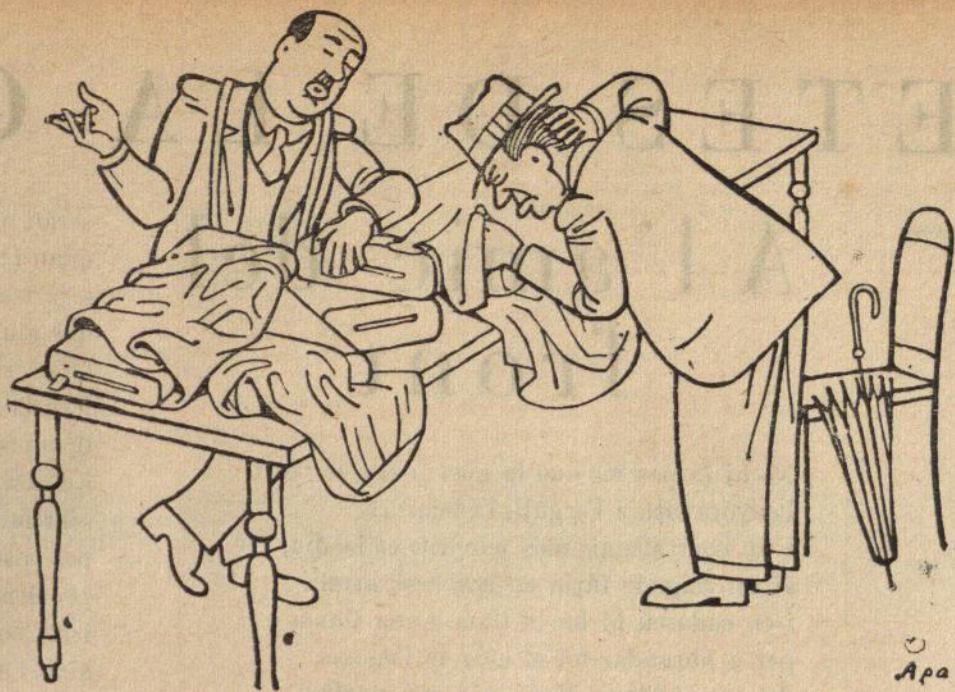
—Haurieu de signar al meu registre —li deia el repartidor.— No fos cas que ens en descuidéssim.

Però no hi va ésser a temps. En Cometes no va sentir l'advertiment perquè l'emoció l'havia matat de seguida.

AMOR DE CIRC

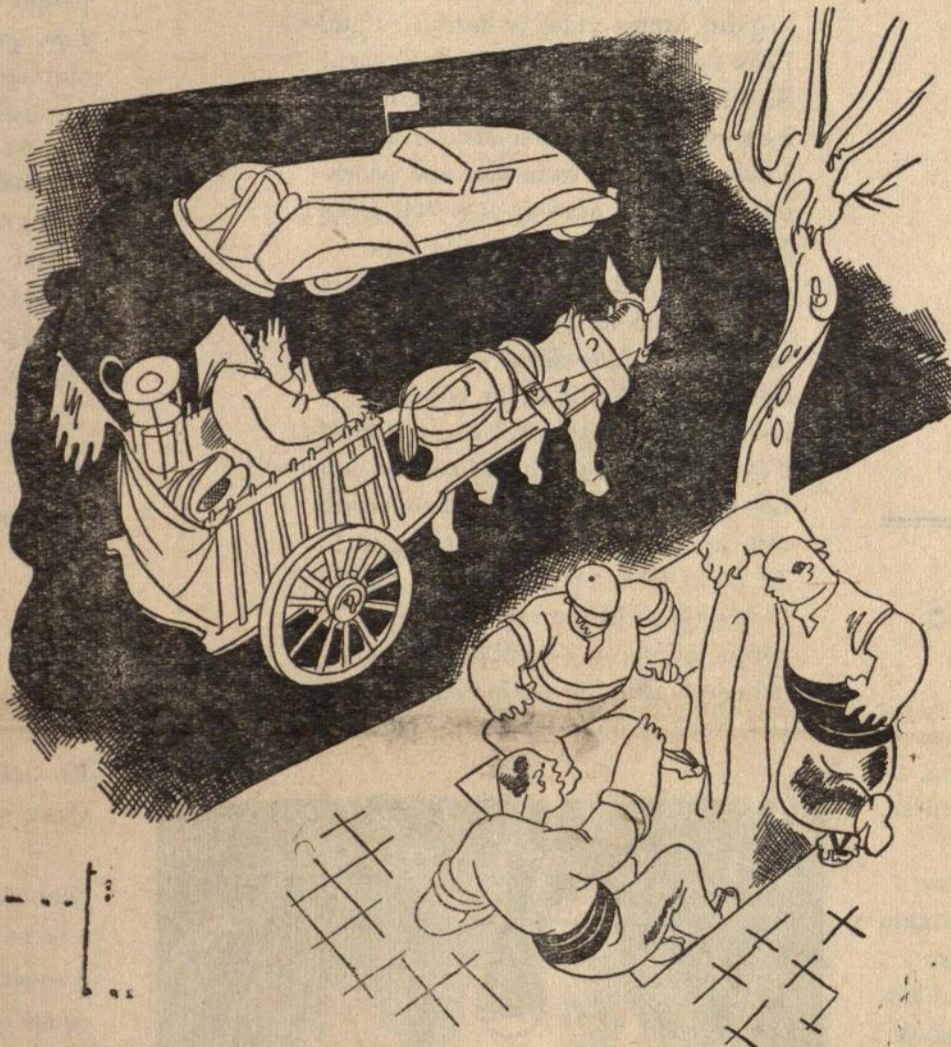
Paraules del festeig d'un saltimbanquí amb una vedette del circ ambulànt. Ell li deia tot apassionat:

—Com serem felïços! Ens casarem, i ens estimarem tant que Déu ens donarà un infant fenomen...

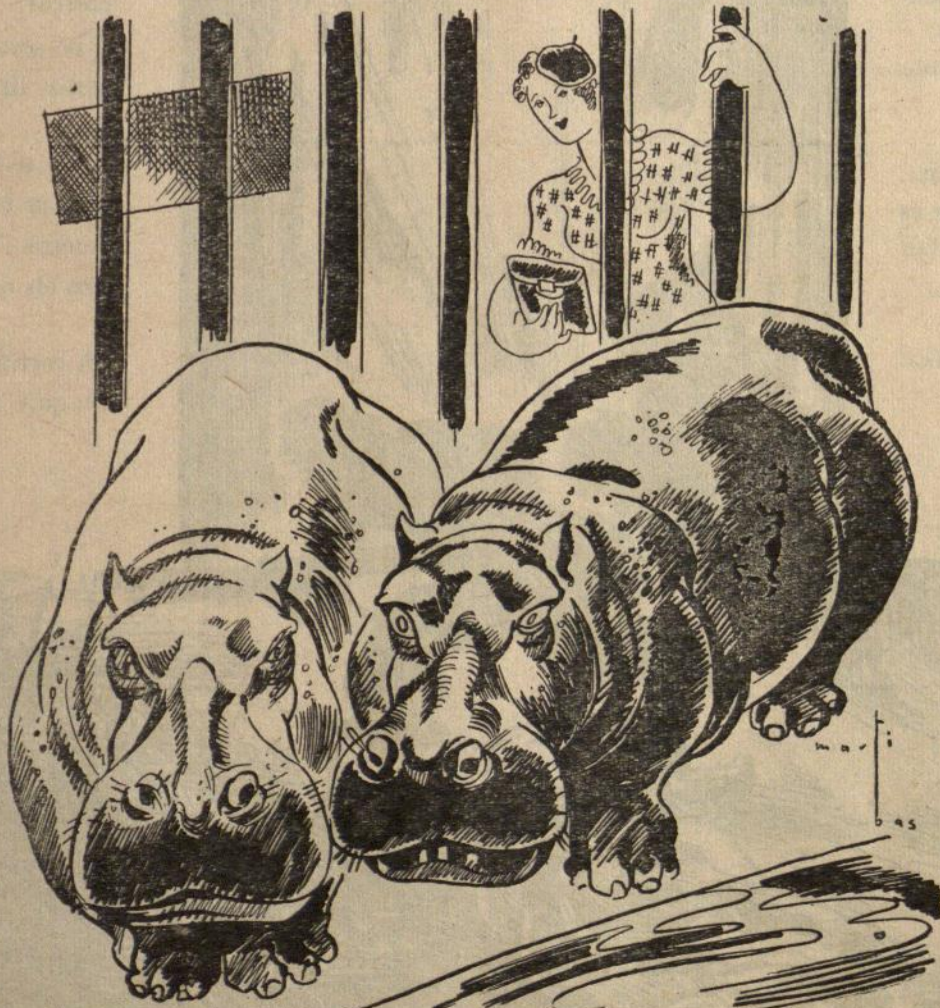
LUXES

Aquest abric us costarà tan sols 500 ptes. Ara... si em dieu que el voleu folrat, amb botons i amb traus i tot, aleshores, naturalment, us costarà molt més.

—L'alcohol escurça la vida.

—Per això se'm fan els dies tan llargs quan no bec.

ELS HIPOPOTAMS

—Que és lletja, amb aquesta boqueta tan petita!...

EL DUBTE

El promès: Ja que sembla que no estàs per mi tot sol, tria: digues d'una vegada qui dels dos estimes més, i casa-t'hi.

Ella: No resoldré res així. Estic segura que quan m'hauré casat preferiré l'altre.

CAMBRERA NOVA

La mestressa adverteix:

—A casa nostra només som dos, però jo us previnc que el servei és dur.

—Oh, treballar rai! No us penseu que m'espanti: a ca la mare jo sola atenia vuit vaques, i creieu que feien goig.

HISTORIETA MARSELLESA

Màrius i Pere es passegen. Tots dos estan de mal humor. Es miren de reüll; sofreixen perquè les ganes de parlar els exciten, però com que estan tan enfadats!

Davant del port, que els barra el pas, s'aturen frec a frec. I Màrius xiula.

El vaporet que va al Castell d'If treu una joiosa fumerola.

En Pere no pot més:

—No xiulis, animal.

—Això t'empipa? Com véns ací si et mortifica el meu xiulet?

—M'enerva.

Tornen a callar. El passeig continua fatigós.

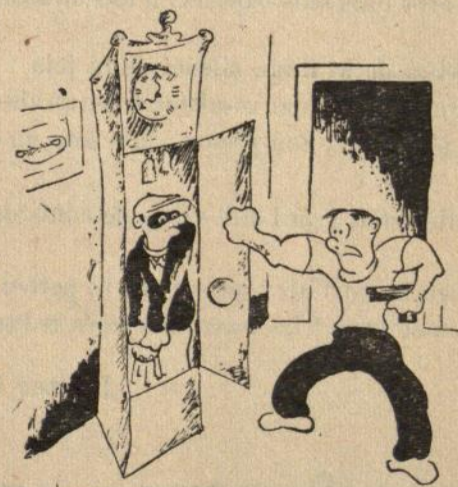
—Caram! —exclama Màrius de sobtada—. El meu xiulet t'empipa i pots viure prop de l'estació? I els trens, doncs?

—Els trens?... Jo visc prop de l'estació i sento els xiulets dels trens i no em desagraden perquè després de xiular toquen el dos.

LA CONDEMNA

El President: ...Condemnem l'acusat a la pena de trenta anys de presó.

L'acusat, que ja és vell: Gràcies, senyors; llavors en tindré cent nou. No em creia pas arribar-hi.

—Què hi feu ací dins.

—No res; em passe jo.

OBLIT

—Per què no m'has escrit gens durant el teu viatge?—demana en Carles a un amic seu.

—Perquè havia oblidat la teva adreça.

—Doncs més motiu per a escriure'm i preguntarme-la. Te l'hauria dita de seguida.